

# Intersindical

Quaderns sindicals del País Valencià · Desembre 2020

## Informe d'Avaluació i Reforma del Pacte de Toledo (2020)



**INTERSINDICAL**  
VALENCIANA

# Informe d'Avaluació i Reforma del Pacte de Toledo (2020)

## 1 Què és el Pacte de Toledo?

El Pacte de Toledo és un consens assolit entre els partits polítics de l'Estat, la finalitat del qual, és l'estudi de tots els problemes que afecten les pensions i la seua sostenibilitat. Creat a l'any 1995, compta amb representants de tots els partits polítics i permet proposar i debatre mesures per a garantir la viabilitat del sistema públic de pensions.

## 2 La Comissió actual

La Comissió de Seguiment i Avaluació dels Acords del Pacte de Toledo actual es va constituir el 28 de setembre de 2016 (legislatura XII), iniciant-se els treballs de base per a l'elaboració d'aquest informe, renovada el 12 de setembre de 2019 (legislatura XIII) i, finalment, el 13 de febrer de 2020 (legislatura XIV). Al llarg d'aquest temps, s'han celebrat un total de 31 sessions plenàries, acompanyades per la compareixença dels diferents representants: Ministeri de Treball i Seguretat Social, alts càrrecs de l'Administració, persones expertes i representants d'entitats de caire tècnic o social.

## 3 Recomanacions de l'Informe d'Avaluació

### i Reforma del Pacte de Toledo

L'informe agrupa les recomanacions en 22 apartats, de les quals, només farem referència a les més rellevants:

#### 3.1 Recomanació 0: Defensa del manteniment i

##### millora del sistema públic de pensions

- Es rebutja la substitució del sistema de repartiment per altre de capitalització.
- El finançament del Sistema de Seguretat Social ha d'adequar-se a la naturalesa de la protecció. De manera que, les prestacions no contributives es financen mitjançant aportacions de l'Estat.

#### 3.2 Recomanació 1: Consolidació de la separació

##### de fons i restabliment de l'equilibri financer

- Les cotitzacions socials han de ser destinades exclusivament a finançar prestacions contributives.
- El finançament de les prestacions NO contributives de la SS ha d'efectuar-se exclusivament mitjançant aportacions de l'Estat.

#### 3.3 Recomanació 2: Manteniment del poder

##### adquisitiu i millora de les pensions

- La Comissió defén el manteniment del poder adquisitiu de les pensions mitjançant la revaloració anual en base a l'IPC real; la seua garantia per llei i la preservació amb l'adopció de mesures per a assegurar l'equilibri social i financer del sistema.

#### 3.4 Recomanació 3: Fons de Reserva

- Els excedents financers en períodes de solvència, han d'oferir als òrgans rectors de la SS, un marge de maniobra per a reaccionar front a les fases baixes del cicle econòmic i a tensions conjunturals, sense necessitat d'acudir, a reducció en les prestacions o increments en les cotitzacions.
- La disposició i ús del Fons ha de destinar-se estrictament al pagament de prestacions contributives de la SS.
- Per això, una vegada es recupere l'equilibri dels comptes de la SS, ha de reprendre's la regla, segons la qual, els excedents de les cotitzacions (sense límit) han d'incorporar-se al Fons de Reserva.
- El Fons de Reserva no és el mecanisme adequat per a resoldre desequilibris financers de caire estructural.

#### 3.5.- Recomanació 4: Integració i convergència de

##### règims

- Reduir els règims de la SS a dos: treballadors per compte alí i treballadors per compte propi (extinció del règim de mineria del carbó i de la mar).
- Equiparació de drets i obligacions dels autònoms amb el règim general.
- Aproximació de les bases de cotització dels autònoms als ingressos reals.

#### 3.6.- Recomanació 5: Adequació de les bases i

##### període de cotització

- - La Comissió considera adequat, mantindre en 15 anys, el període mínim de cotització necessari per a accedir a una pensió contributiva.
- La millora de les pensions mínimes no ha de suposar un desincentiu a la cotització.
- Valorar l'impacte de l'ampliació de 15 a 25 anys del període utilitzat per al càlcul de la base reguladora, en supòsits de, carrera professional del treballador o treballadora marcada per períodes d'atur o precarietat.
- Avaluar l'ampliació del període de cotització per a accedir al 100% de la pensió (37 anys en 2027).

- Adequar la cotització dels autònoms als ingressos reals per a evitar supòsits d'elusió de cotitzacions.

### **3.7 Recomanació 6: Incentius a la desocupació**

- Prioritzar únicament els col·lectius de persones amb diversitat, risc d'exclusió, víctimes de violència de gènere, aturats de llarga duració, joves i majors de 55 anys.

### **3.8 Recomanació 8: Gestió del sistema**

- Creació d'una Agència de la SS que permeta la gestió integrada de les funcions d'afiliació, recaptació i gestió de les prestacions.
- Pla integral de recuperació i renovació de la plantilla de personal al servei de la SS.

### **3.9 Recomanació 9: Mútues col·laboradores amb**

#### **la Seguretat Social**

- Modernització i transparència en el funcionament de les mútues, així com flexibilització en l'ús dels seus recursos compatibles amb el control per la SS.

### **3.10 Recomanació 10: Lluita contra el frau**

- Reforçar els mitjans de la Inspecció de Treball i el règim sancionador.

### **3.11 Recomanació 11: Contribució**

- Preservar i reforçar el principi de contribució sense menystenir la solidaritat del sistema.

### **3.12 Recomanació 12: Edat de jubilació**

- Fomentar la permanència dels treballadors i treballadores en actiu.
- Atendre a les situacions de vulnerabilitat que la prolongació de la vida laboral pugua generar en determinats col·lectius.

### **3.13 Recomanació 13: Prestacions de viudetat i**

#### **orfandat**

- La reforma integral de la viudetat passa per ajustar la configuració de la pensió a les noves realitats socials i familiars, així com a les circumstàncies socioeconòmiques dels beneficiaris, amb la finalitat de millorar la protecció dels pensionistes sense altres recursos i d'adequar la protecció dels col·lectius més vulnerables.

- L'acció protectora, ha de concentrar-se en les persones beneficiàries de la pensió de viudetat amb 65 anys o més. Una pensió que constitueix la seua principal font d'ingressos.
- Suprimir tota discriminació injustificada que afecte a la persona beneficiària de la pensió per no existir un vincle matrimonial previ.

### **3.14 Recomanació 15: Solidaritat i garantia de suficiència**

- La suficiència actua com a garantia de la dignitat de la persona; d'ahí la importància de comptar amb indicadors de suficiència que, a través de la delimitació de llindars de referència, servisquen per a reforçar l'efectivitat de la lluita contra la pobresa (p. ex. salari mitjà de les persones en actiu).
- La Comissió, reitera el seu recolzament al manteniment de les quanties mínimes, amb l'objectiu d'assegurar un llindar mínim de rendes. No obstant, les quanties d'aquests complements, no han de ser superiors a la quantia de les pensions no contributives per a no desincentivar la cotització.

### **3.15 Recomanació 16: Sistemes complementaris**

- Impulsar el pla de pensions d'ocupació, sustentat en el marc de la negociació col·lectiva.

### **3.16 Recomanació 17: Dones i Seguretat Social**

- Adoptar mesures de caire estructural per a aconseguir l'equiparació de la cobertura per pensions entre dones i homes.

### **3.17 Recomanació 17bis: Joventut i Seguretat**

#### **Social**

- La joventut es veu especialment perjudicada per la precarietat i la subocupació, la qual cosa, dificulta generar amples carreres contínues de cotització i, suposa, el descrèdit del sistema de SS. Un objectiu bàsic, és que les persones joves recuperen la confiança en el sistema.

### **3.18 Recomanació 18: Persones amb diversitat**

- Es proposa compatibilitzar les pensions per incapacitat permanent amb la realització d'un treball.

### **3.19 Recomanació 19: Treballadores i treballadors migrants.**

# Informe d'Avaluació i Reforma del Pacte de Toledo (2020)

- Facilitar la gestió dels tràmits de contractació, afiliació i integració en el sistema.

## 4 Valoració

A manera de pròleg, entenem que cal fer dues reflexions sobre el contingut de l'Informe d'Avaluació i Reforma del Pacte de Toledo (2020). La primera, fa referència a l'ambigüitat del text i a la falta de propostes objectives que aborden el problema del sistema de pensions i de les persones pensionistes, la qual cosa, ens fa pensar que la Comissió ha prioritzat l'elaboració d'un text que, sense generar excessives polèmiques, done una aparença pública de consens entre tots els partits polítics i, per això, res millor que eludir qualsevol qüestió que pugui generar dissensió entre formacions polítiques de molt diversa ideologia. És a dir, un document amb declaracions d'intencions buides que passa de puntelles per tot allò que, realment, preocupa a la classe treballadora; siguen pensionistes o no.

La segona reflexió, se centra en la visió del sistema públic de pensions que es presenta en tot el text. És una visió miope que avalua la situació del sistema des d'una perspectiva actual, a mitjà o curt termini, i no ho fa a llarg termini: Estem parlant d'una perspectiva a 30 o 40 anys vista. Si així ho hagueren fet, hagueren valorat com un handicap important que, l'impacte laboral de les crisis econòmiques de 2008 i 2020 i de les reformes laborals, dibuixa un perfil de treballador o treballadora que cotitzarà poc i pocs anys, com a conseqüència d'un mercat laboral marcat per l'atur i la precarietat.

En aquest context, el requisit d'haver cotitzat un mínim de quinze anys, el període de 25 anys pel còmput de la base de cotització i l'exigència d'haver cotitzat 37 anys per accedir al 100% de la pensió, van a convertir-se en entrebanes insalvables per a molts treballadors i treballadores. Les noves generacions, incorporades al mercat laboral seran candidates a percebre pensions no contributives o, en el millor dels casos, contributives mínimes. I això, només es comenta a títol informatiu sense elevar-ho a categoria de problema.

Ara ja, entrant en matèria, passem a analitzar de forma conjunta, encara que no totes, les recomanacions de la Comissió:

### 4.1 Sobre les despeses impròpies i el finançament

Com no podria ser d'altra manera, compartim la visió de la Comissió (recomanació primera). En el sentit que, els ingressos procedents de les contribucions a la SS dels treballadors i

treballadores, han de ser utilitzats per a sufragar les despeses derivades de les prestacions contributives; eximint a la SS de qualsevol càrrega relacionada amb prestacions no contributives, prestacions universals i polítiques públiques d'ocupació com són: les reduccions de les cotitzacions, les ajudes a determinats sectors per les jubilacions anticipades, el tractament favorable de la cotització a determinats règims o sistemes especials i les polítiques vinculades a la protecció de la família. Es tracta de despeses que han de ser cobertes a càrrec dels pressupostos de l'Estat.

No obstant això, aquesta afirmació entra en clara contradicció amb la recomanació sisena, en què s'admet la possibilitat de contemplar incentius a l'ocupació, prioritzant els col·lectius de persones amb diversitat, risc d'exclusió, víctimes de violència de gènere, aturats de llarga duració i joves i majors de 55 anys. Com ja hem dit, les polítiques públiques d'ocupació són despeses impròpies que han de ser assumides per l'Estat.

Ara bé, el que no acabem de compartir, és que aquesta separació de despeses entre pròpies i impròpies i la separació de les fonts de finançament supose, de facto, una llei de punt final. Entenem que ha d'acabar la sagnia a la qual ha estat sotmés el Fons de Reserva de la SS des de fa dècades i que l'ha deixat exhaurit, perquè quede garantit l'equilibri financer del Fons de Reserva i de les prestacions contributives; especialment si tenim en compte, que el dèficit del Fons de Reserva no ha estat cobert per aportacions de l'Estat, sinó mitjançant crèdits.

### 4.2 Sobre les aportacions a la Seguretat Social

L'informe dedica bastants referències a la contribució i la solidaritat del sistema (recomanació onzena). En el fet que, cal incentivar les aportacions per quotes per a assegurar la sostenibilitat del sistema i la solidaritat entre les persones que cotitzen. Fins ací, tot normal, són els principis inspiradors del sistema de protecció de la SS; el problema es presenta, quan la Comissió pretén que aquest incentiu es materialitze a base de mantindre una diferència substancial en la determinació de la base de cotització pel càlcul de la pensió i en la quantificació de la pensió mínima i màxima.

Per al sindicat, és evident que ha d'existir una diferència entre les pensions mínimes i màximes i que la base de cotització per a estimar la quantia de la pensió ha de respectar la carrera de cotització del beneficiari; és el model contributiu del sistema de pensions. Ara bé, pretendre remarcar o aprofundir aquesta diferència amb la finalitat d'incentivar la

**La Comissió ha prioritzat l'elaboració d'un text que, sense generar excessives polèmiques, done una aparença pública de consens entre tots els partits polítics**

cotització, és una errada conceptual enorme. En primer lloc, perquè quan es parla de suficiència (recomanació quinzena) de les pensions, s'ha d'entendre aquesta suficiència referida a les pensions mínimes i aquesta ha de quedar garantida i, en segon lloc, perquè el beneficiari, que és el primer interessat en cotitzar per a assegurar-se una pensió digna, per regla general, no té capacitat de decisió sobre les aportacions.

Si parlem de treballadors i treballadores per compte alié, és una obvietat que no depèn de la persona, cotitzar o no, dependrà en funció de si està en actiu o està a l'atur; tampoc depèn d'ella decidir el salari o si la seua relació laboral és indefinida i precària, o en el pitjor dels casos, relegada a l'economia submergida. Per tant, no és una qüestió d'incentivar, sinó de fomentar una ocupació de qualitat i de lluita contra el frau i l'economia submergida (recomanació desena).

Si parlem de treballadors i treballadores autònoms, estem d'acord amb la Comissió (recomanació quarta) que l'homologació de drets i obligacions amb el Règim General pot suposar un incentiu, perquè incrementen les seues bases de cotització. No és menys cert, però, que per a fer valdre el principi de solidaritat, s'hauran d'establir mecanismes de control perquè, efectivament, la seua contribució siga adequada als seus ingressos reals i per a trencar amb el desequilibri entre el percentatge d'afiliació al RETA (19%) i el percentatge de participació a les aportacions socials (11 %).

#### 4.3 Sobre el manteniment del poder adquisitiu i la millora de les pensions

També, pensem, que el manteniment del poder adquisitiu de les pensions ha d'estar vinculat a l'evolució de l'IPC. Cosa ben distinta del manteniment del poder adquisitiu, és la millora de les pensions, especialment, de les més baixes. Una qüestió que la Comissió despatxa ràpidament supeditant-les a la millora de la situació econòmica.

Curiosament la mateixa Comissió, a la recomanació quinzena, quan parla de la suficiència de les pensions i l'obligació constitucional de l'article 50, destaca la conveniència d'establir referències objectives que puguen servir per a determinar la suficiència de les pensions com són el salari mitjà o l'estudi comparat amb els països més avançats del nostre entorn. Doncs bé, no cal una anàlisi molt profunda, per a saber que les pensions de les persones majors estan lluny del salari mitjà, 1154 € front a 2295 €, i a anys vista de les dels països europeus; raó per la qual, seria

**No és una qüestió d'incentivar, sinó de fomentar una ocupació de qualitat i de lluita contra el frau i l'economia submergida**

hora que des del Congrés s'instara al Govern a finançar amb els pressupostos anuals una millora de les pensions per a arribar als 1080 € mensuals per a les mínimes i de forma progressiva per a la resta, sense que es pose en dubte la contribució del sistema.

#### 4.4 Sobre la pensió de jubilació

És en aquest apartat, on mantenim les més serioses discrepàncies amb l'Informe de la Comissió del Pacte de Toledo. La Comissió (recomanació cinquena i dotzena) en cap moment es planteja la hipòtesi de derogar total o parcialment les reformes de les pensions de 2011 i 2013. És més, no qüestiona els 67 anys com a edat de jubilació, el requisit d'haver cotitzat un mínim de quinze anys, el període de 25 anys pel còmput de la base de cotització i l'exigència d'haver cotitzat 37 anys per a accedir al 100% de la pensió, sinó que insisteix en el sentit contrari.

Per una banda, recomana prolongar la vida activa dels treballadors i treballadores amb incentius socials, fiscals i laborals. Però, per altra banda, insisteix que l'edat de jubilació real s'acoste, quant més millor, a l'edat legal de jubilació, restringint els supòsits de jubilació anticipada.

A més, en la seua obsessió per garantir el principi contributiu, solidari i suficient del sistema s'incideix de forma reiterada en la prolongació de la carrera de cotització de les treballadores i treballadors. Sense atendre, en cap moment, a la realitat del mercat laboral actual. És per això, que no menciona la possibilitat de revisar a la baixa la cotització mínima per a accedir a una pensió contributiva o el període de cotització per a assolir el 100% de la pensió, quan en les circumstàncies laborals actuals, la perspectiva d'arribar a una jubilació digna no passa de ser una quimera.

Estaríem d'acord, en el fet que, la sostenibilitat del sistema de pensions passa per assegurar l'equilibri entre els ingressos i les despeses per prestacions. No obstant, la solució no és penalitzar a les persones, dificultant l'accés a una pensió en condicions, sinó que passa per combatre l'atur i incrementar el nombre de persones que realitzen aportacions a la Seguretat Social i, així, acabar amb la precarietat laboral perquè les bases de cotització i les aportacions siguen significatives.

El plantejament unívoc de la Comissió és decebedor, en la mesura que, centra el problema en les persones i no en el context laboral, actual i futur. Els treballadors i treballadores, no són responsables del disseny de la política laboral i empresarial dels sectors productius, com tampoc ho són, de les reformes laborals que legalitzen

# Informe d'Avaluació i Reforma del Pacte de Toledo (2020)

i perpetuen la precarietat laboral. Per tant, és totalment injust que es pretenga fer pagar a la classe treballadora la hipotètica insuficiència del sistema de pensions posant entrebanca a una jubilació digna.

És tanta l'obsessió de la Comissió per ignorar aquesta realitat laboral que gosa en insinuar que cal potenciar, mitjançant la negociació col·lectiva, la implantació de plans de pensions d'empresa (recomanació setzena), com si la norma fora que els treballadors i treballadores desenvoluparen una vida laboral estable i continuada.

Això, sense entrar a valorar, que el que s'està promocionant és la privatització del sistema de pensions i que, venint d'una Comissió integrada per Diputats i Diputades, dels quals se suposa que ha d'haver-hi un respecte escrupolós del manament constitucional de l'article 50, «Els poders públics garantiran, mitjançant pensions adequades i periòdicament actualitzades, la suficiència econòmica als ciutadans durant la tercera edat...», deixa molt que desitjar.

## 4.5 Sobre les dones

Com tot el document, l'apartat que dedica el Pacte de Toledo a les dones (recomanació dessetena) és decebedor. Per començar, en extensió, només es dediquen a penes dos pàgines a tractar els problemes específics del 50,6% de la població: símptoma inequívoc de la poca importància que se li dona a les nostres pensionistes, que pateixen una "bretxa pensional" superior al 35%.

Així, més enllà de declaracions incompletes i errades sobre corresponsabilitat i igualtat retributiva, el text no aporta solucions concretes a les discriminacions de gènere originades en el càlcul de la pensió, càlcul que tant el Tribunal de Justícia de la Unió Europea (2018) com el Tribunal Constitucional (2019) han dictaminat clarament que és lesiu per als drets de les dones perquè la immensa majoria de persones que treballen a temps parcial són dones.

Trobem a faltar, doncs, que s'exigisca l'adaptació de les lleis de manera immediata, tal i com marquen les sentències judicials, i que només es parle de "possibles tractaments discriminatoris". Com a contrast, crida molt l'atenció que el Pacte de Toledo sí que inste a canviar la regulació de les prestacions de risc durant l'embaràs i la lactància, aspecte que no és de la seua competència, en la mesura que, no afecten negativament al càlcul de la jubilació. En definitiva, s'ha perdut una oportunitat de millorar la vida de les nostres pensionistes presents i futures.

**L'Informe elaborat per la Comissió representa una ocasió perduda per a abordar la problemàtica del sistema de pensions i de les persones treballadores**

## 4.6 Sobre les persones joves

Per a Intersindical Valenciana, aquest apartat és de nota. L'informe (recomanació diuitena), després de reconèixer, en la línia que avançàvem a l'apartat 4.4 que «les elevades taxes de temporalitat, parcialitat i els elevats índex de rotació, així com els contractes de poca duració i les situacions de subocupació», suposen un impediment per a l'acumulació de carreres de cotització mínimament prolongades que, perjudiquen les aspiracions del col·lectiu de persones joves a accedir a una pensió de jubilació; paradoxalment, la Comissió no proposa mesures de flexibilització en l'accés a les pensions, ni per a la seua quantificació, no. És limita a fer elucubracions sobre la transició del sistema educatiu al mercat de treball i a suggerir, citem literalment, que «és imprescindible que recuperen (les persones joves) la confiança perduda en aquell (el sistema de pensions), la qual cosa, exigeix l'adopció de mesures que els facen participants de la necessitat de la preservació del sistema i de les seues virtuts». Com ja hem dit: de nota.

## 4.7 Sobre els treballadors i treballadores

### migrants

Seguint la seua línia de no entrar en debats polèmics, la Comissió (recomanació denovena) dona per assumit que les persones migrants, sense permís de residència i de treball, estan excloses del sistema de pensions i centra les seues recomanacions en la migració legal. A més, insta a articular mecanismes de cooperació amb els països d'origen per a millorar el mercat de treball a partir d'un adequat diagnòstic de les seues necessitats; així com el reforç dels mecanismes d'inspecció per a evitar que aquesta migració legal (la il·legal no) derive cap a situacions de marginació, explotació i d'economia submergida.

## 5 Conclusions

L'Informe d'Avaluació i Reforma del Pacte de Toledo elaborat per la Comissió de Seguiment i Avaluació dels Acords del Pacte de Toledo del Congrés, representa una ocasió perduda per a abordar la problemàtica del sistema de pensions i de les persones treballadores que ja han accedit a la condició de pensionistes o ho faran en un moment determinat de la seua vida. Aquest informe, no aporta cap solució al suposat problema de la sostenibilitat del sistema, ni a la suficiència de les pensions per a garantir una jubilació digna, capaç de cobrir les necessitats bàsiques de les persones jubilades.

Per una banda, és un document que sembla que haja estat tancat de forma sobtada, amb l'únic objectiu de no obrir cap polèmica entre els diferents grups parlamentaris i, ratificar que la revaloració anual de les pensions s'ha de fer en base a les variacions de l'IPC i, per l'altra, aborda la qüestió de la sostenibilitat de forma parcial, centrant-se en la carrera de cotització dels treballadors i treballadores, sense entrar a debatre els vertaders problemes del sistema de pensions.

El que s'espera de la Cambra de Diputats, és que complisca el manament constitucional de garantir, mitjançant una pensió adequada, la suficiència econòmica de les persones durant la tercera edat. Per tant, el que cal esperar és que centren els seus debats en la premissa inamovible d'assegurar una pensió de jubilació a totes les persones i que aquesta siga suficient. La primera condició, encara que, sempre hi ha col·lectius exclosos del sistema de pensions, està assolida amb les pensions contributives i no contributives. Ara bé, la segona dista molt d'estar aconseguida i, en conseqüència, ha de ser prioritari concretar el concepte de "suficient" i, a continuació, esbrinar com es finança aquest dret.

L'informe, es limita a recomanar l'ús d'indicadors de referència com el salari mitjà, però, en cap moment fa una anàlisi de la quantia actual de les pensions pel que fa a la condició de suficiència. En aquest sentit, des d'Intersindical Valenciana considerem que la suficiència ha d'estar referida a la pensió mínima com a garantia d'universalitat i, a partir d'ahí, establir la graduació de la resta de pensions en funció de la carrera de cotització fins a arribar a la pensió màxima. És per això que, si la pensió mínima actual per a una persona sense càrregues familiars és de 683 €, no cap el més mínim dubte de la seua insuficiència per cobrir, només, les necessitats bàsiques; raó per la qual defenem una pensió mínima de 1080€ en consonància amb les reivindicacions de la COESPE.

El següent pas és establir el model de finançament. El nostre sistema de pensions, es finança mitjançant els Pressupostos Generals de l'Estat per a les no contributives i mitjançant les cotitzacions socials dels treballadors i treballadores en actiu, configurant un model, aquest, fonamentat en el repartiment equitatiu de càrregues i en la solidaritat intergeneracional.

Aquest model ha funcionat, sense cap ostentació, fins el moment actual en què l'increment del percentatge de la població en edat de jubilació i la reducció dels ingressos per quotes com a conseqüència de les elevades taxes d'atur i la poca quantia de la cotització per les reduccions

salaries, han dificultat el seu finançament fins a entrar en dèficit. Un dèficit que, siga dit de pas i coincidint amb la Comissió, ha de ser cobert per l'Estat com a garant subsidiari de la preservació del dret.

Establida la garantia estatal, és evident que al que ha d'aspirar el sistema de pensions és a l'autosuficiència, buscant l'equilibri entre ingressos i despeses, és a dir, quotes i pensions. Per part dels sectors polítics neoliberals, emparant-se en una suposada insostenibilitat del sistema, la fórmula emprada per a assolir l'equilibri ha estat retallar el dret a la pensió: retardant l'edat de jubilació, reduint la base de càlcul de la pensió o allargant els anys de cotització per a generar el dret al 100% de la pensió. És el que han perseguit les reformes de les pensions de 2011 i 2013 i que la Comissió en cap moment qüestiona, com tampoc ho van fer els legisladors en 2011 i 2013, abordant la solució al problema de l'equilibri financer i afrontant les vertaderes causes que l'han originat: les crisis econòmiques de 2008 i 2020 i la precarietat instaurada al mercat laboral per les reformes laborals de 2010 i 2012 que, han deixat un erm, en què sols creixen les taxes d'atur de treballadors i treballadores en actiu que a males penes arriben, si arriben, a final de mes.

Descartada per ommissió aquesta última opció per la Comissió, malgrat reconèixer els seus efectes, es limita a sancionar la política anterior en matèria de pensions i a fer una sèrie de recomanacions que van, des de tindre una certa utilitat, a les que són absolutament estèrils; però que, en qualsevol cas, són sempre de caire accessori.

Compartim amb la Comissió que cal eximir a la Seguretat Social de despeses impròpies que, res tenen a veure, amb la gestió de les pensions contributives, com també ho fem quan senyala que cal homologar al Règim General els drets i obligacions dels treballadors i treballadores autònoms, adequant les seues cotitzacions als ingressos reals. Mesures que milloraran la situació financera de la caixa de les pensions, però que, en realitat, sols són propostes insuficients. Compartim, també, la recomanació de la revaloració de les pensions d'acord amb l'evolució de l'IPC.

No compartim, les recomanacions referides a l'aproximació de l'edat de jubilació real a la legal obstaculitzant la jubilació voluntària, la de prolongar la vida activa dels treballadors i treballadores més enllà dels 67 anys o les retallades a les pensions de viudetat. Amb més motiu no compartim les reflexions, que no recomanacions, que fa la Comissió envers els col·lectius més desfavorits en quant a l'exercici del dret a una

**Cal eximir a la Seguretat Social de despeses impròpies que, res tenen a veure, amb la gestió de les pensions contributives**

# Informe d'Avaluació i Reforma del Pacte de Toledo (2020)

pensió: com són les dones, els joves i les persones migrants. Es tracta de reflexions sense cap contingut en el millor dels casos i, quan no, ratllen l'esperpent.

En definitiva, un document, l'Informe d'Avaluació i Reforma del Pacte de Toledo (2020), elaborat per la Comissió de Seguiment i Avaluació dels Acords del Pacte de Toledo del Congrés, de 164 pàgines, que ha requerit de 31 sessions de la Comissió i que no aporta pràcticament res. Una pèrdua de temps i d'oportunitats.

Per a Intersindical Valenciana, la prioritat a l'hora d'abordar el problema financer de les pensions no és retallar les prestacions; en absolut. La prioritat és garantir i millorar els ingressos de la Seguretat Social amb aportacions dels treballadors, reduint les taxes d'atur, millorant els salaris i seguir amb l'increment del salari mínim professional. Amb vertaderes polítiques de foment de l'ocupació que passen, en primera instància, per la derogació

de les reformes laborals de 2010 i 2012 i per una política d'ocupació, que ha de ser reforçada en determinats col·lectius més precaritzats com són les dones, els joves, les persones aturades de llarga duració i els majors de 55 anys i, a més, la integració de les persones migrants al mercat laboral, facilitant la seua legalització, així com per una vertadera lluita contra el frau i l'economia submergida.

Eixe seria un primer pas i, a continuació o en paral·lel, el següent seria fer efectiu el dret constitucional a una pensió suficient, millorant-les i derogant les reformes de 2011 i 2013, perquè no sols constitueixen un entrebanc per a l'accés a una pensió digna, sinó que qüestionen seriosament l'essència mateixa del sistema: la continuïtat en el temps del dret. La resta, les recomanacions de la Comissió, sols construeixen un decorat que amaga el vertader problema de les pensions, justificant les polítiques antisocials en matèria de pensions.



[intersindical.org](http://intersindical.org) [intersindical@intersindical.org](mailto:intersindical@intersindical.org)  
f Intersindical Valenciana [@intersindical\\_iv](https://twitter.com/intersindical_iv)

## CASTELLÓ

Marqués de Valverde, 8. 12003  
Tel. 964 26 90 94 - Fax 964 23 29 52  
[castello.stepv@intersindical.org](mailto:castello.stepv@intersindical.org)

## VALL D'UIXÓ

Almenara, 11, baix. 12600  
Tel. i fax 964 66 70 38  
[osut@intersindical.org](mailto:osut@intersindical.org)

## VALENCIA

Juan de Mena, 18, baixos. 46008  
Tel. 96 391 91 47 - Fax 96 392 43 34  
[valencia.stepv@intersindical.org](mailto:valencia.stepv@intersindical.org)

## ALZIRA

Plaça del Sufragi 11, Ent A i B. 46600  
Tel. 96 240 02 21 - Fax 96 241 25 57  
[alzira.stepv@intersindical.org](mailto:alzira.stepv@intersindical.org)

## BUNYOL

Pl. Layana 1b. 46360  
Tel. 960 823 260  
[comarcals@stics.intersindical.org](mailto:comarcals@stics.intersindical.org)

## XÀTIVA

Portal del Lleó, 8, 2º A. 46800  
Tel. i fax 96 228 30 67  
[xativa.stepv@intersindical.org](mailto:xativa.stepv@intersindical.org)

## GANDIA

Av. Alacant, 18, 1º. 46701  
Tel. i fax 96 295 07 54  
[gandia.stepv@intersindical.org](mailto:gandia.stepv@intersindical.org)

## ALCOI

Oliver, 1, 5-D. 03804  
Tel. i fax 966 54 06 02  
[alcoi.stepv@intersindical.org](mailto:alcoi.stepv@intersindical.org)

## ALACANT

Glorieta Poeta Vte. Mògica, 5, 12. 03005  
Tel. 965 98 51 65 - Fax 965 126 626  
[alacant.stepv@intersindical.org](mailto:alacant.stepv@intersindical.org)

## ELX

Maximilià Thous, 121. 03204  
Tel. i fax 966 22 56 16  
[elx.stepv@intersindical.org](mailto:elx.stepv@intersindical.org)

## ESCOLA SINDICAL MELCHOR BOTELLA

Juan de Mena, 18, baixos. 46008  
Tel. 96 391 91 47 - Fax 96 392 43 34  
<http://www.web.esfmb.org/>  
[cursos@esmb.org](mailto:cursos@esmb.org)